

Acte III: El correaigua, quan tota una plaça dialoga amb els ruixats.

Rebo la invitació sense fer un bot, me n'adono després que he actuat amb la correcció dels principiants, només pronuncio un discret 'Ah, d'acord' per comprometre'm a l'hora i al lloc precís amb el Jordi perquè m'ajudi a pujar a una de les grues. I ja saps què significa, això, relatora?, m'increpen atònits i amb els ulls roents tots els granollerins que se n'assabenten. És el privilegi més desitjat, l'impagable, l'insubornable, el que només tasten els escollits! Ho saps, eh, això, ho saps? I s'acosta el moment. El foc escura les últimes bengales a la Porxada i tothom sap que arriba l'hora de l'altre amo i senyor de la plaça: l'aigua. Però l'amo no l'és, no, l'aigua. L'amo són els Peres, els Mois, els Cèsars i els Davids que li subministren la vida a través de la mànega. Ells sí que tenen la paella pel mànec, i no és només tècnica. Em deixo embriagar per l'èpica del moment i ja començo a veure-ho molt més que un ruixar a tort i a dret. Des de dalt, en un extrem de la Porxada, el Pere em marca les normes: mai ruixis a dins de la Porxada i reparteix bé el doll, m'assenyala els límits del nostre marge de maniobra i, sense demanar-li, m'explica el truc d'aquesta orgia de cossos que només volen aigua, aigua, aigua. I és que és l'art de saber-los donar el que et reclamen, em diu convençut de tenir el manà entre les mans. He d'estar atenta, observar les cares plenes de set, les mans que sol·liciten i les veus que provoquen, i calibrat tot el mar de reclams, dirigir el raig amb ciència i equanimitat, que ningú no es quedi sense aigua, m'insisteix el Pere. Espero l'últim torn, m'estimo més veure com ho fan les mans expertes abans de llançar-m'hi, i quan tinc el poder en forma d'aspersor ben agafat, m'afanyo tant com puc a copsar el ritme de la plaça, a conèixer-los, a donar-los el que volen, a dialogar amb el mar assedegat de festa en què es converteix Granollers durant mitja hora, que vol aigua però que sense la música no voldria prendre-se'n ni un got. El jazz que surt de l'escenari és de Big Band de primera, i fa voleiar la partitura del mestre Ventura amb un so de Nova Orleans hipnotitzador. Aquest és l'altre secret d'una fita blanca que tothom ja té per seva, com si hagués perdut el color. I no, senyors, a cadascú el que és seu: avui, que sóc blanca, em toca reclamar per a ells el mèrit de saber repartir a pressió més felicitat i bogeria que ningú.

**ATENEA
VALLÈS**
APARTHOTEL

On i quan podreu trobar el relat?

El relat es penjarà a www.blancsiblaus.cat els dies 26 i 31 d'agost i 1 i 2 de setembre (cada dia un capítol diferent).

També el trobareu els mateixos dies en suport paper al vestíbul de l'Ajuntament, a la Plaça de la Porxada.

El relat de la Festa Major:

Edita: Comissió de la Festa Major
Copyright del text: Gemma Ruiz
Composició i distribució: Copy Portalet
Nombre d'exemplars: 3.200
Difusió gratuïta
Més informació a www.blancsiblaus.cat

El relat de Festa Major per Gemma Ruiz #festejabib

Relat 2 / 30-08-2013

Crònica d'un emblanquiment en tres actes.

Acte I: El perquè d'una samarreta.

Si avui és divendres de Festa Major és que em toca ser blanca. Tot un dia amb la colla de la Ruth, blanca activa, i el David, excap de colla, que em faran de guies fins al migdia. Tenen plans, per a mi, molts, però jo els aturo abans no comenci el bombardeig. Tinc una observació, una petició: com voleu que sigui blanca si no em procureu cap samarreta? Es queden parats, però veig com se'ls il·lumina la cara i no triguen a plantar-me a la botiga de la Festa Major, com la del Barça, però més endreçada, menys barroera, millor. Surto al carrer ben emblaquinada i així, de tu a tu, em sento més autoritzada per preguntar-los d'on surt la fal·lera per no treure's l'equipament oficial de colla en deu dies. I la resposta, aquesta sí que és bona, és perquè sense samarreta es veurien disfressats! M'expliquen que si van amb la roba de feina, de camí a casa, corren i van pels carrers més buits perquè ningú no els vegi que no van de blancs, i obro uns ulls com unes taronges quan, encara van més enllà i em confessen que els han arribat a preguntar si es trobaven bé, si els passava alguna cosa, perquè un dia els van veure que no duien l'uniforme blanc nuclear! I com que em llegeixen l'astorament a la cara, la Ruth m'ho fa més entenedor: si no vas amb la samarreta és que no vas vestit com el teu equip, és que no jugues, que ets visitant, i aquí volem jugar, és un tema de compromís, i ha de ser integral. I l'entusiasme amb què m'alliçonen fa que comenci a entendre-ho: la taca d'oli d'aquest moviment és tan poderosa que quan t'enganxa, ja has llepat.

Em vaig envalentint i abordo un tema que potser cou: com és paeix això de tenir menys seguidors que els Blaus? I a mitja pregunta entra el Jaume, el president de Blancs, que esborra qualsevol complex: mira, noia, quan no pots jugar amb la quantitat, només hi ha una alternativa: enginy, enginy i enginy! Com la història de la humanitat. Oi que quan la gent està confortable no es belluga? Doncs nosaltres ens hem de bellugar i ser més inventius, i amunt i fora! I em diu el David que tenen el relleu assegurat, que cada cop hi ha més colles blanques, més activitat, més idees, més ebullició, que dels quinze als divuit anys els perden, però que els recuperen quan ja poden agafar responsabilitat, i és llavors quan els joves Blancs entren amb una força huracanada a l'organització de la Festa Major. "I després diuen que el jovent és apàtic?", es queixa la Ruth, i un be negre! I té raó, tot el jovent que jo veig em deixa petrificada, podrien canviar el món. Penso que partits polítics i altres institucions caducades haurien de venir i fer algun stage d'aquests que els agraden tant, però això sí, ben preparats per veure el que no saben que existeix: que els mèrits per pujar es demostren amb l'excel·lència, fent, i no aparentant, manipulant i conspirant.

Cooperació, energia i molts vincles, m'apunto a la llibreta com a possible recepta de l'èxit blanc, malgrat ser pocs. I amb la paraula 'vincles' sorgeix sola la pregunta: és també una gran fàbrica de parelles, aquesta colla? Es miren, riuen i em donen tota la raó. Aquí es fan i es desfan i es tornen a fer parelles a dojo, i els dies de Festa Major observo que és el moment àlgid. I amb el fairplay que tenen els blancs, no els costa gens admetre que les parelles no només són monocolors, ep, que les mixtes també són molt felices, tot i que potser aquests dies no es puguin dir res més que bon dia, per allò de no donar peixet al rival ni que hi comparteixis llit i dutxa.

I de la teoria, passem a la pràctica, i em porten primer a la Tronada del Migdia, que enmig de tanta festa a mi només em fa pensar en Síria o en el bombardeig de la Porxada del 38. Sí, ja em perdonaran el mal astruc, però notar la vibració de la pólvora a les cames i a l'estómac em fa pensar en els que no tenen la sort de celebrar la vida. Sort que marxem i em porten a un activitat que fa molt més bona flaire i em duu molts més bons records. A l'Arrossada popular comparteixo només uns segons el sol de justícia que estoicament han aguantat els sacrificats cuiners i tinc l'honor de fer el que a casa només podia executar la meva àvia: tirar l'arròs. I aboco el meu sac a la immensa paella que bull de sofregit i de gambes mentre fujo per no cremar-me i penso que aquest dia de blanca farà de molt bon pair.

El relat de Festa Major

Per tretzè any, convidem un autor perquè posi sobre el paper les impressions i les sensacions que li provoca la Festa Major de Blancs i Blaus. Al web hi trobareu els relats dels anys anteriors signats per Empar Moliner, Matthew Tree, Toni Sala, Carles Capdevila i Eva Piquer, Laila Karrouch, Xavier Moret, Albert Sánchez Piñol, Gemma Lienas, Màrius Serra, Joan Solé i Amligó, Vicenç Vllatoro

I Juanjo Saéz. Aquest 2013 el relat recau en la periodista cultural Gemma Ruiz. Esteu preparats per escoltar i llegir el "*Gemma Ruiz. Festa Major de Blancs i Blaus. Granollers*"?

Qui és Gemma Ruiz?

Periodista cultural, des de 1997 és la cara visible de les cròniques artístiques, teatrals i musicals dels serveis Informatius de TV3.

Acte II: L'estirada de corda, el Barça-Madrid de la Festa Major.

Entro a la gran fortificació blanca, la seva zona de corda. M'hi acompanya el Carles, blanc veterà i orgullósíssim de tenir a casa un tros de l'autèntica corda, la primera!, exclama. Em guardo la ironia i no faig el símil amb el repartiment del mur de Berlín, que no em trobés impertinent, però m'alleuja veure que ell també treu ferro quan em confessa que si no ets d'aquí, és possible que no li acabis de trobar el què, a l'estirada de corda, que passa tant de pressa que molts no-granollersins han tingut una sonada decepció quan els diuen que ja està. Però jo ho intentaré, avui sóc blanca i com una blanca voldria viure el gran hit d'aquesta colla. Em tapo els orígens no-granollersins sota el dorsal taronja que porten els membres de l'organització i em noto que ja començo a patir per les mans dels que hauran d'estirar. És el nostre Barça-Madrid, resumeix el Carles. Si les altres proves es van perdent, fa mal, és clar, però si guanyem l'estirada, tot ja és una altra cosa, em diu. Doncs som-hi. I abans de tot, unes paraules pels autèntics guanyadors de la competició: els espectadors, perquè la prova de resistència que se'ls proposa és antològica. Drets, anxovats, s'hauran estat tres quarts d'hora esperant abans no estiri la canalla, i en acabat, més minuts i minuts de suspens pendants del sí definitiu dels àrbitres, té molt de mèrit, massa. I mentre no arriba el senyal de les autoritats, jo no perdo passada dels primers estiradors, hi sóc a un pam. Tots són mereixedors d'elogis i comentaris, sí, però perdonin si només els parlaré del gegant blanc, del Pedro. Per raons òbvies, els ulls se me n'hi en van. Uns braços cosits de tatuatges, una panxa prominent, un cap rodó i ben fet i una mirada que canvia en un clic. L'he vist fumar, distret, relaxat, afable, i un segon després, l'he vist concentrar-se com si fos un jugador d'escacs, com si entrés en òrbita i abandonés la Terra. La mutació del Pedro em fascina i penso que, si avui fos blava, ara mateix em taparia els ulls, per no patir més, perquè ja es veu que no hi ha res a fer, amb una força de la natura com ell a primera fila d'estirada. I així és. La primera dura catorze segons, la segona, dotze, i el KO total es veu a la cara dels uns i dels altres. Els Blaus no s'expliquen el fenomen i els Blancs esclaten d'eufòria i s'abraonen a amanyagar el seu heroi. No sé què espereu per fer samarretes amb el seu rostre, el seu nom o els seus tatoos, o el que vulgueu, però amics Blancs, el seu poder us reclama un reconeixement massiu.

Ha retransmès en directe les cerimònies dels premis literaris Planeta, Ramon Llull, Josep Pla i Nadal; i ens ha informat del panorama teatral del país des dels programes televisius Barcelona aixeca el teló (TV3) i Escena (Canal 33). El 2005 i 2007 el programa La Nit al Dia, dirigit per Mònica Terribas, va obtenir el Premi Butaca al millor mitjà de difusió teatral per les connexions en directe i diàries que la Gemma va fer durant set anys en el programa.

Enviada especial com a conductora de directes a esdeveniments culturals de ressò internacional com la Biennal d'Art de Venècia, els Premis Max de Teatre, el Festival Internacional de Música de Benicàssim i les setmanes de la moda de Nova York, París i Madrid, aquest 2013 aterra a Granollers com a cronista de luxe de la Festa Major de Blancs i Blaus.